

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 951/2021
11.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужилаца мал. АА и мал.ББ, које заступа законски заступник – мајка ВВ из ..., а чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог „Generali осигурање Србија“ са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Мирна Ракић Домазетовић, адвокат из ..., уз учешће умешача на страни туженог ГГ из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 325/19 од 09.07.2019. године, у седници одржаној 11.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 325/19 од 09.07.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 325/19 од 09.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули, П 34/18 од 20.11.2018. године, делимично је усвојен тужбени захтев па је тужени обавезан да тужиоцима мал. АА и мал. ББ, на име накнаде нематеријалне штете плати по 30.000,00 динара са затезном каматом почев од 20.11.2018. године до исплате, док су одбијени њихови захтеви да им тужени преко досуђеног износа плати још по 20.000,00 динара са законском каматом од пресуђења до исплате. Истом пресудом обавезан је тужени да им на име накнаде трошкова поступка плати 108.300,00 динара са законском каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Смедереву Гж 754/19 од 16.09.2020. године, жалба тужилаца је одбијена, као неоснована, а жалба туженог усвојена и првостепена пресуда преиначена тако што су одбијени захтеви тужилаца којима су тражили да се тужена обавезе да им, на име накнаде нематеријалне штете плати по 30.000,00 динара са затезном каматом почев од 20.11.2018. године до исплате, као и да им накнади трошкове парничног поступка од 108.300,00 динара са законском каматом од извршности пресуде до исплате, па су тужиоци обавезани да туженом накнаде трошкове поступка од 33.000,00 динара. Истом пресудом одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиоци су изјавили ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одбијен је захтев тужилаца којим су тражили да се тужени обавезе да им накнади нематеријалну штету за претрпљени страх који су претрпели у саобраћајном удесу, уз адекватну примену материјалног права и правилан закључак суда да претрпљени страх код тужилаца – малолетне деце (15 месеци и 4,5 године), није последица њихове свести о опасности изазваној саобраћајним удесом, због чега то не представља основ за накнаду овог вида нематеријалне штете. Имајући ово у виду, као и да тужиоци не указују на правноснажне судске одлуке којима је другачије одлучено о тужбеном захтеву у предметима са чињеничним стањем као у овој правној ствари, то Врховни касациони суд налази да у конкретном случају није потребно одлучивати о ревизији ради уједначавања судске праксе, новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, што значи да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 12.01.2018 године. Тужиоци нису јединствени супарничари у смислу члана 210. ЗПП, па се оцена дозвољености ревизије цени у односу на сваког од тужилаца појединачно. Вредност тужбеног захтева у односу на сваког од тужилаца појединачно износи по 50.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарске противвредности испод 3.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора у односу на сваког од тужилаца не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужилаца недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, али налази да у конкретном случају нема места примени одредбе о дозвољености ревизије из члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. Наиме, наведена одредба може се применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора, односно у случају када се ради о ревизији изјављеној против правноснажне пресуде у којој је побијани део правноснажне пресуде или означена вредност предмета спора испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог Закона (ЗПП) или посебним законом, одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић